

[Bækgaard.]

lavere end noget andet Lands. Naar man tager disse Ting i Betragtning, synes jeg ikke, der er Grund til at udtale saa stor Forundring over vor Stilling nu og sammenholde den med vor Stilling af ældre Dato, i 1891.

Til det ærede 15de tingvalgte Medlem (Tvede) skal jeg ikke sige mange Ord. Man vilde fra den Side ikke være med til at begaa nogen Uret. Det vil vi naturligvis heller ikke, men vi mener heller ikke, at vi gennem de Ændringer, vi her foretager, er medvirkende til at gøre Uret mod en Del af dem, som søger at holde sig fri af Fattigvæsenet. Og med Hensyn til Udtalelsen om, at det er al Fattighjælp, der foreslaas eftergivet, skal jeg bemærke, at hvad der her foreslaas, jo er i Overensstemmelse med Bestemmelserne i tidligere Love af denne Art, og Erfaringerne — deri er jeg enig med den højtærede Minister — viser os, at de ikke er blevet misbrugt af de paagældende kommunale Myndigheder.

Med disse Ord skal jeg anbefale det stillede Ændringsforslag til Vedtagelse.

Andrea Brøchmann: Det ærede 14de Medlem for 5te Kreds (Bækgaard) kunde ikke rigtig forstaa, at jeg vilde mindes Fortiden. Det er aldrig saa rart at blive mindet om sin Fortid, skønt man dog i dette Tilfælde skulde synes, det var en formildende Omstændighed, at Fortiden er bedre end Nutiden. Undertiden er det ikke saa rart at blive mindet om Fortiden, hvis den har været daarligere end Nutiden. Naturligvis vil jeg ikke underkende den sociale Lovgivning, men det er noget, som er uden Forbindelse med dette lille Lovforslag, der fremkommer i Anledning af Genforeningsdagen, thi det er jo et Lovforslag, som i Virkeligheden ikke betyder store Udgifter for Kommunerne.

Overfor det ærede 15de tingvalgte Medlem (Tvede) vil jeg sige, at jeg gerne tror, det ærede Medlem mener, at de Konservatives nationale Følelser er mere vaskeægte, end vi andre har dem. Det ærede Medlem udtalte dernæst, at man ikke kunde vide, hvad der kunde komme ud af noget saadant, at vi den ene Gang efter den anden ønskede Fattighjælp eftergivet; hvad vilde det ikke betyde i Aarenes Løb; der kunde bliver Masser af den Slags Anledninger! Men naar de Konservative ikke har villet gaa med til, som de siger i deres Betænkning, at eftergive Fattighjælp nu under Hensyn til det omfattende Lovforslag, som Socialministeren har bebudet angaaende vor sociale Lovgivning, vil jeg udtale det Haab,

at dette kommende Lovforslag vil blive gennemført i en ikke alt for fjern Fremtid, saa at vi kan faa en helt anden Ordning af vort Forsørgelsesvæsen, og det er jo givet, at et saadant Forslag ikke vil komme til at indeholde strengere Regler.

Jeg forstaaer stadig ikke, hvorfor de Konservative ikke vil gaa med til at eftergive Fattighjælp. Det er jo, som jeg udtalte ved første Behandling, ikke noget, der er udfundet af Regeringen eller Forslagsstillerne for at gøre sig interessante. Det er noget, som er foreslaaet for at komme de trængende i vort Land til Hjælp, og naar man gerne vil gøre det netop nu, da der skal være Festlighed i Anledning af Sønderjyllands Genforening med Danmark for ti Aar siden, staaer det i Forbindelse med, at vi ved, at store Kredse af Befolkningen i Sønderjylland holdt Møder dernede i Sommer, og at disse Møder resulterede i, at man sendte et Udvalg til København, som havde Foretræde for Ministeren for at klage deres Nød og bede om, at man fik Fattighjælpen eftergivet nu til Genforeningsdagen. Derfor synes jeg, at de Konservative i dette Tilfælde alligevel ikke har deres nationale Følelser i den rigtige Orden.

Socialministeren (Steinke): Jeg beklager, at den ærede konservative Ordfører ikke havde noget at svare paa mine Udtalelser før, da jeg hellere i denne Forbindelse vilde lægge mig ud med denne Ordfører end med den ærede Ordfører for Venstre, der jo staaer som Ordfører for Flertallet. Men den ærede sidste Ordførers Udtalelser tvinger mig dog til at gøre et Par korte Bemærkninger med Hensyn til Udviklingen af den sociale Lovgivning siden 1891 og den Forbindelse, hvori han satte denne Udvikling til det af mig fremsatte Lovforslag. Jeg kan aldeles ikke se, at den Omstændighed, at den sociale Lovgivning har taget stærk Fart siden 1891, i og for sig vedrører det Spørgsmaal, som er Kærnepunktet i denne Sag, og at man af den Grund i 1930 skal have større Mistillid end tidligere til Kommunernes Evne til at skønne over, hvem der bør have Fattighjælp eftergivet. Jeg synes, at Hensynet til det kommunale Selvstyre har akkurat lige saa stor Vægt nu som i 1891, og at det er uafhængigt af, hvor stor eller hvor lille Kredsen er af dem, der faar Fattighjælp.

Den ærede Ordfører beklagede sig over, at man fandt det rimeligt at gaa saa langt tilbage som til 1891. Men der er ingen, der i højere Grad end jeg beklager, at man